

VAS ÉS FÉMMUNKÁS

Előfizetési ára: **A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szervezetének és kiadóhivatal:**
 Egész évre 60 Lei, félévre 30 Lei, **Országos Szövetségének Hivatalos Közlönye** Cluj-Kolozsvár, Calea Victoriei 59.
 negyedévre 15 L, egyes szám 5 L. **Megjelenik minden hó 1-én** (volt Magyar-utca) — Telefon 484.

Szervezkedjünk!

Szervezkedjünk, hangzik a proletáriátus jelszava szerte a világon mindenütt, ahol a kapitalizmus megvetette a lábát. Ezt a jelszót a szükség termelte ki és az a belátás, hogy szervezetlenül ma már még a puszta állati életét sem tudja a proletár biztosítani.

Az egyik oldalon az örült profitvágy és a féktelen racionalizálás, a másik oldalon a nyomor-bérek és az óriási munkanélküliség, mind egy-egy indok a szervezkedés szükségességére.

A háboru után megerősödött kapitalizmus világszervezeteket alkotott a termelés és a profit fokozottabb biztosítására.

A polgári osztály, a reakció és mindenki más szervezkedik, akiknek azonos érdekei vannak. Csak éppen a munkásság az, akinek még ma is százszor kell megismételni naponta a szervezkedés szükségességét. A kínai kuli, s a japán proletár ma már aránylag jobban van szervezve, mint a mi országunk proletáriátusa. Nálunk ma még csak panaszkodnak, mintha a panaszözönnel meg lehetne javítani az eltűrheteetlen helyzetet. Végre be kell látnia a romániai proletáriátusnak is, hogy elérkezett az ideje a szervezetekbe tömörülésnek.

A külföldön elért szociális eredményekre kell csak egy pillantást vessünk, hogy meglássuk azt az óriási különbséget, ami a szervezett és a szervezetlen munkások élete között van.

Állami munkanélküli segély és aggkori biztosítás ott már túlhaladt álláspont és az *üzemek szocializálása kezd aktuális problémává válni*. Nálunk pedig a bizalmiférfi rendszer elismeréséért is kell harcokat lefolytatnunk és a dolgozók munkabéreiből az egynehány százalékkal való fölemelése a legfőbb problémánk. Hogy ez így van, az természetes következménye annak a szervezetlenségnek, ami párját rikitja az európai államokban.

A meglévő szervezetek eddig is sokat áldoztak a szervezetlen tömegek fölírására, de ezután még többet kell tenniük a saját létük biztosítására. Kútönösen áll ez a vasmunkásokra, mivel a vasipari tőke az, ami a legrohamosabban koncentrálódik, s a vasipari üzemek kartelljei már is bérlenyomó és munkaidőt meghosszabbító tendenciát mutatnak. Sehol nagyobb szükség nincsen a szervezkedésre, mint éppen a vasipari munkásoknál, ahol egyrészt az esztelen és korlátlan tanonctenyésztés, másrészt az alacsony munkabérek a legnagyobb mértékben nyomják a szakma munkásságát.

Szervezkedjünk! Szervezkedjünk! Ezt kell a szervezetlen szaktársaink fülébe dörögje minden szervezett vasas mindaddig, amíg derengeni kezd a szervezetlenség agyában is a szervezkedés szükségessége és tagjaivá válnak annak a közösségnek, aminek a jelszava: Egy mindért és mind egyért. Szövetségünk minden egyes tagja, a szervezetnek minden egyes harcosa, szervező agitátor kell hogy legyen, mert csak a közös egyirányú munkának és agitációnak lehet kielégítő eredménye.

A vasmunkásszövetség a csoportok vezetői közreműködésével folyó év október havában szervező és tagtoborzó gyűléseket fog tartani mindenütt, ahol kilátásuk lehet a szaktársaknak arra, hogy tagokat szerezni lehet. Erre a szervezési munkára kell minden egyes szervezett szaktársunknak a legfőbb súlyt fektetni és ha mindnyájan kivesszük a részünket a közös szervezési munkából úgy az eredmény elmaradhatatlan lesz, mert a régi jelszavunk újból jelentőséget nyer, csak minél többen kell hogy hangoztassuk „*Vasas, ne hagyd magad!*”

A brüsszeli nemzetközi szocialista kongresszus

A Szocialista Munkásinternacionále augusztus 5—12-ig tartotta nemzetközi kongresszusát Brüsszelben. A háboru pusztításai után az új életre kelő nemzetközi szociáldemokrácia 1923 májusában Hamburgban újáalakította nemzetközi szervezetét, amely azóta folyton növekvő erővel irányítja a munkásság világművelését a kapitalizmus rendíthetetlennek látszó, de valójában már alapjaiban megingott rendszerével szemben. A hamburgi kongresszus *csapatszeme volt egyfelől a szocializmus seregei fölött, másfelől a különböző szocialista árnyalatoknak közös programban való szoros egyesülése*. Ugyanakkor határozott elvi és programbeli elkülönülés a kommunista mozgalomtól. Az Internacionále 1925-iki marseillesi kongresszusán más égető politikai és gazdasági kérdések fölött kellett dönteni. A háboru gazdasági következményei Európa általános lerombolásában és az ipari munkásság számára óriási méretű állandó munkanélküliségben jelentkeztek. Politikai tekintetben pedig a fegyverekkel kiereszkolt béke és a győzők diktatúrája olyan militarista szellemet teremtett és olyan örült fegyverkezést idézett elő, amely a háborut megelőző időszakot messze fölülmulja. E két kérdés: *a munkanélküliség leküzdése és a békepolitika állt tehát a marseillesi kongresszus tárgyalásainak homlokterében és a nyolcórás munkaidő kérdése*.

A mai világhelyzet megint új kérdéseket tolt előtérbe.

A gyarmati problémák

ma már nagyon erősen belenyulnak az európai munkapiac viszonyaiba. A színes munkásságnak a fehér munkásság ellen folytatott öntudatlan versenye minden ország munkását érinti. Melyek lehetnek a megoldás módjai? Az Internacionále kongresszusán benyújtott határozati javaslat a megoldásnak különböző módjait ajánlja. Megkülönbözteti mindenekelőtt a kulturált gyarmatokat és a még civilizálatlan lakosságú gyarmatokat. A kulturált gyarmatok számára teljes politikai függetlenséget követel, míg a civilizáció alacsonyabb fokán élő gyarmati népek számára demokratikus kormányzást, munkásvédelmet és a kultúra terjesztését, hogy ezeknek a népeknek is sorsuk intézését kezükbe lehessen adni.

Egyes országokra nézve határozott követeléseket vannak a javaslatnak. Így *India* nézve teljes nemzeti függetlenséget és önállóságot követel, valamint az igazságtalan szerződéseknél megváltoztatását. Helyesli és támogatni kívánja *India* autonóm kormányzására irányuló törekvését, valamint *Egyiptomnak* függetlensége kivívásáért folytatott küzdelmét. Elitélő hangon nyilatkozik meg a javaslat az amerikai Egyesült-Államoknak arról a politikájáról, amely a dél-észak-amerikai államok gazdasági elnyomásában és militarisztikus intervenciókban nyilvánul meg. Napjaink legégetőbb kérdésére,

a militarizmus leküzdésére és a leszerelés miként való végrehajtására

vonatkozik a brüsszeli kongresszus napirendjének 2. pontja. A militarizmus ma jobban uralma alatt tartja a föld népeit, mint valaha és a háboru ellen való küzdelemben mindinkább előtérbe kerül a leszerelés kérdése. Ez arra indította az Internacionálét, hogy bizottságot küldjön ki e kérdés tanulmányozására. A bizottság munkájának eredménye az a javaslat, amely a Munkásinternacionále leszerelési programját két cél felé való törekvésben állapítja meg.

Az egyik cél, hogy a béke alatt való harci

készülődés, az úgynevezett „*fegyveres béke*” a minimálisra csökkenjen. Mert az állandó hadi készenlét a legrettenetesebb veszedelmeket és következményeket rejt magában.

A program másik célja, hogy csökkentse a hirtelen támadások veszélyét. Azoknak a hatóerőknek a korlátozásáról van tehát szó, amelyek fölött az államok egy olyan mozgósítás után rendelkezhetnek, amikor valamelyik szomszédot hirtelen rajtaütéssel támadnak meg, mielőtt ez fölkészülhetne a védelemre. Csak egy ilyen hirtelen megtámadás az egyetlen alkalmas hadművelet arra, hogy a győzöt csakugyan gazdasági és politikai előnyökhöz juttassa.

E célok elérésére a javaslat a hivatásos *had-seregek kiküszöbölését, a döntőbírósnak, mint a vitás kérdések elintézésére alkalmas intézménynek kiépítését* tartja szükségesnek.

A kongresszus ezenkívül foglalkozott

a háboru utáni világgazdasági helyzettel és a munkásszövetség gazdasági politikájával.

A napirend e pontjánál megvitásra kerültek a kapitalizmus mai kialakulásának a formái: a trösztök, konszernek, a racionalizálás kérdése, valamint azok a módok, amelyekkel a világ munkássága a hatalmas nemzetközi szervezetté fejlődött kapitalizmusnak e legújabb megnyilvánulásaival szemben védekezhetik.

Végül a szocialista munkásmozgalomban felmerülő külön

női kérdésekkel

is foglalkozott a kongresszus, még pedig az Internacionále legújabb szerveinek: *a nemzetközi nőbizottságnak* és a kongresszust megelőző *nemzetközi nőkonferenciának* jelentése és javaslatai alapján. A kongresszushoz kapcsolódik a *munkásutaztatási konferencia nevelésügyi és sportügyi, a szocialista diákok, a szocialista ügyvédek, valamint a szocialista sajtókonferencia*. A kongresszus tárgyalásai Brüsszelben és Belgium több ipari centrumában tartott gyűlésekkel zárultak.

Dolgozzunk csak nyolc órát!

A nyolcórás munkaidőről szóló törvényt a román parlament 1928 év március havában megszavazta és ma már az egész ország területén érvényben van. A törvény ellenére ma is nagyon sok helyen 9—10, sőt 12 órai munkaidő van érvényben, mert a munkaadók profit éhsége a túl hosszú munkaidőt kívánja, amihez sok esetben hozzájárul a munkás öntudatlansága és néha kapzsisága is.

Sokszor hallhattuk a munkaadók részéről azt az érvelést, hogy az a munkás, aki többet akar keresni, az többet és hosszabb időn át dolgozzon s akkor többet is keres.

Minden öntudatos munkás tisztában van azzal, hogy ez a tökéletes érvelés nem állja meg a helyét és legfennebb *több* profitot jelent a munkaadónak, anélkül, hogy tényleg többet is keresne a munkás. Az a helyzet ugyanis, hogy a darabszámos munkánál az egységárat redukálják állandóan. A hosszú munkaidőnél pedig az órabér lesz redukálva.

A *több* kereset elérése tehát csak ideig-óráig történhetik, több munkával vagy hosszabb munkaidővel, mert arra a munkaadónak mindig gondja van, hogy a munkása csak annyit keressen, amivel csak az egyik napról a másik napra való megélhetését tudja biztosítani.

Valóban *többet* csak úgy lehet keresni, ha

a végzett munka értékéből minél *többet* kap a munkás munkabér formájában, s minél kevesebbet a tőkés profit alakjában. Ez egy olyan szabály, amit az évtizedes tapasztalatok sokszorosán megerősítettek.

A több kereset lehetősége csakis szervekedés útján érhető el a munkásság részéről, mert csakis mint szervezett tömeg képes a munkásság a tőkést profitjának egy része átadására kényszeríteni.

Többet keresni hosszú munkaidővel egyáltalán nem lehet, ezt láthatjuk onnan is, hogy a leghosszabb munkaidőt dolgozók éppen a legkevesebbet keresik.

A nyolcórás munkaidőért évtizedes harcot folytatott a munkásság mindenütt, s ahol ma törvény által van biztosítva, ott is kijátszani igyekeznek a munkaadók.

Ugyalátszik, hogy a törvények betartását ök csak a munkásság részéről tartják szükségesnek, de amikor saját becses személyükről van szó, akkor még azt a törvényt is lábbal tapossák, amit saját kebelbarátaik kezdeményeztek éppen jól felfogott kapitalista érdekből. Így vagyunk a 8 órás munkaidővel is, amit a következő tények bizonyítanak:

Alig néhány éve annak, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal kezdeményezésére Washingtonban egy olyan egyezség jött létre, amely szerint minden államban meg kell valósítani a nyolcórás munkanapot. Igen érdekes, hogy az ezirányú javaslatot nem a munkások tették, mert hiszen azok a washingtoni konferencián nem is voltak hivatalosan képviselve. A javaslat a munkáltatók részéről jött, azzal a határozott körülrassal, hogy erre az országok lerongyolt gazdasági helyzete miatt van szükség. Egy erre vonatkozó közelebbi meghatározás a következőket mondja: „A munkaerő mint áru csak akkor jön számításba, ha annak tulajdonosa az árúját, tehát a munkaerőjét el is tudja adni. Márpedig a háború olyan állapotokat teremtett, hogy annak következtében sok millió ember munkaereje hever parlagon, vagyis nem talál vevőre. Mint-hogy tudott dolog, hogy a termelést erőltetni igen veszedelmes jelenség, nem marad más hátra, mint a munkaidőt olyannyira megrövidíteni, hogy a munkanélküliek nagy tömegei munkához jussanak.“

Amint tehát látható, maguk a munkáltatók azok, akik belátva a rövidebb munkanap korszerű szükségességét, maguk javasolták a nyolcórás munkanap bevezetését.

Van ennek a javaslatnak még más indokolása is. Ez az indokolás a következőket mondja: „Általános a panasz, hogy az államok ipari téren igen éles versenyt folytatnak egymással, aminek káros hatása egyre jobban mutatkozik. Hogy ez lehetséges, annak kifejezetten a munkaidő rendezetlensége az oka. Ez teszi lehetővé, hogy míg egyes államokban a technikai fejlődést tartva szem előtt, a legújabb technikai eszközök alkalmazása mellett termelnek, addig mások nagyobb anyagi befektetés nélkül a munkaerő végtelenségig vitt kizsákmányolása által kívánják a boldogulásukat megalapozni.“

A fentebbi idézetekből tehát tisztán látható az a cél, amelyet a nyolcórás munkanap törvénybeiktatásával a washingtoni egyezmények megalkotói megvalósítani kívánnak.

A konkurrenciák kiküszöbölése az egyes országok kapitalistái között és a munkanélküliség redukálása volt a washingtoni egyezmény célja. A háborút követő forradalmi idők után már minden ország kapitalistái a 8 órás munkaidő ellen fordultak és mindenütt azzal érveltek, hogy előbb a másik állam konkurrens iparában vezessék azt be, mert ellenkező esetben a 8 órás munkaidő törvénybeiktatása katasztrófális lenne a „nemzeti iparra“ stb. stb.

Ez az érvelés folyik ma is azon országokban, ahol a 8 órás munkaidő még nincs törvényben biztosítva. Nálunk Romániában egészen más a helyzet, itt nagyon jól tudják a törvényalkotók, hogy a törvényt betartani éppen nem tartozik az erények közé és ezért meg is szavazták a 8 órás munkaidőről szóló törvényt, hogy egyel több legyen a be nem tartott törvények száma.

A törvény meghozatala óta egy perccel sem rövidebb a munkaidő a réginél, s egyáltalán nem is érzi a kapitalizmus a törvény hatását, legfeljebb külföld előtt dicsekedik el vele, hogy nálunk már törvény van a 8 órás munkaidőről. A törvény végrehajtásának nehéz feladata a szervezett munkásságra hárul, s ha lesznek

erős szervezetek mindenütt, úgy lesz nyolcórás munkaidő is, s ha nem, úgy csak írott papir marad ez a törvény is, mind annyi más, aminek a betartásáról egyetlen hatóság sem gondoskodik.

A vörös zászló története

A föld minden városában, minden országban, amelyre nem nehezedik a reakció nyomása, a munkásünnepeken vörös zászlók lobognak a nemzetközi munkásszolidaritás szimbolumaként. Magasan föllobog a proletár szíve a vörös zászló láttán, amely a jobb idők reményességét kelti föl benne és erőt és lelkesedést kölcsönöz neki a további küzdelemre. Miért lett éppen a vörös zászló a nemzetközi munkásmozgalom szimboluma? A cimeralmanachok nem adnak erre magyarázatot és a történelmi könyvekben is hiába keressük nyomát.

A vörös zászló Franciaországból származik. Évszázadokon keresztül az abszolút monarchia zászlója volt a legvéresebb elnyomás időszakában. Akkoriban azt hirdette a vörös zászló, hogy az a város, amely fölött lebegett, hadiállapot alatt állott. Ha a parasztok elégedetlenkedni kezdtek a némességgel és a papsággal szemben, ha valamelyik vidéken lázadás tört ki, ha koldusok és zsebtolvajok összeálltak, hogy péküzleteket foszsanak ki, egy-kettőre kihirdették az ostromállapotot és a király a tornyokra és nyilvános épületekre kitézette a vörös zászlót.

Még a francia forradalom alatt is a monarchia lobogója volt a vörös zászló. Amikor a zavargó párisi tömeget 1791 július 17-én a Mars-mezőn véresen leverték, ez az erőszakosság még a vörös zászló jegyében történt. De ez volt az utolsó eset Franciaország történetében, hogy a vörös zászló mint olyan kormány lobogójaként szerepelt, amely ingadozó hatalmát a nép lemészárlásával akarta helyreállítani.

Meg kell azonban egy különös dologról emlékezni: ugyanakkor, amikor a kormány erőszakos uralmának jelvényeként használta a vörös zászlót, ugyanakkor az már mint a forradalom szimboluma is megjelent a történelem színterén. A XVII. század közepén a „Fronde“ forradalmi mozgalmában a forradalmárok egyszerre vörös zászló körül kezdenek csoportosulni. A „Fronde“ Bordeauxban győzedelmeskedett és kikiáltották a délfraanciaországi köztársaságot. Ez 1654-ben történt. A kis köztársaságnak zászlója, amely néhány napig Bordeaux városházán lobogott, vörös volt. Később, 1680 körül, a „vörössipkások“ lázadása idejében Bretagneban szintén vörös zászló körül gyülekeznek az elégedetlenkedők.

Azonban csak a nagy francia forradalom idejében lett a vörös zászló végérvényesen a nép forradalmi jelvényévé és az 1792-iki augusztusi napokban nyerte el azt a jelentőséget, amellyel még napjainkban is bír. 1792 augusztus 12-ike nem csupán Franciaország és a demokrácia történetének nevezetes dátuma, hanem dátumot jelent a vörös zászló történetében is. A francia nép már három év óta harcolt a régi társadalom, a régi rendszer ellen, amely minden ízében recsegett-ropogott. A feudális rendszert elsöpörte már ugyan a forradalom vihára, de a nép ráeszmélt, hogy tulajdonképpen a nagyburzsuaért vértett, amely pedig tovább folytatta az alsó osztályok elnyomását. Az arisztokrácia már elmenekült, de a király még bent ült a Tuileriákban. Ő és a habsburgi Mária Antoinette arról álmodoztak, hogy osztrák, porosz és spanyol seregek segítségével fogják levérni a párisi „csöcselék“ uralmát. Az emigránsok a Rajna melletti Koblenzben gyülekeztek, a papság pedig a külföldi udvaroknál intrikált a Bourbonok uralmának visszaállítására érdekében.

Az ország belsejében és az emigránsok táborában új harcokra készültek. Es hogy a forradalom művét megmentsék és befejezzék, a népnek újból való fölírására egy újabb forradalmi megmozdulásra volt szükség. Ezt a mozgalmat főleg Páris Szent Antoine negyedének italméréseiben és klubjaiban készítették elő, ahol a polgárok „a haza és a szabadság megmentésére“ gyülekeztek.

Pierre Chaumette, aki 1792-ben a párisi kommün tagja és az „ész kultuszának“ egyik alapítója volt, és akit később a herbertisták kiszegtek, írja, hogy a vörös zászló „a Corri-

liersék klubjából“, ahova Danton gyűjtötte össze híveit, nyerte eredetét. Több bizottság dolgozott a fölkelés megszervezésén. E bizottságok egyike állt elő azzal a tervvel, hogy a forradalom jelképéül a vörös zászlót válassza ilyen fölírással: „A nép ostromállapotot hirdet az udvar fölkelése ellen“. — Chaumette hozzáfűzi: „E zászló alatt kell minden embernek, minden republikánusnak gyülekezni, akinek fiát, barátját, vagy valamilyen hozzátartozóját 1792 július 17-én a marsi mezőn legyilkolták“.

A vörös zászló eredetét egy más változatban adja elő egy másik kortárs: Carra, aki tagja volt a konventnek és akit a zsirondistákkal együtt végeztek ki. Ő úgy beszéli el a dolgot, hogy a „Soleil d'Or“ nevű kis kocsmában javasolták, hogy a vörös zászlót szimbolumként használják és itt el is fogadták ezt a javaslatot. Egy este Fournier nevű ember jelent meg a forradalmi bizottságban és egy vörös zászlót hozott magával, amelyet Carra ajánlására a forradalom zászlójává avattak ezzel a fölírassal: „A szuverén nép ostromállapotot hirdet az uralkodó hatalom lázadása ellen.“

Vajon melyik előadás a hiteles? Ki tudná megállapítani. Tény az, hogy a vörös zászló mint a forradalom szimboluma, a francia forradalomból ered. A forradalmárok mind lelkesedéssel üdvözölték. A köztársasági föderáció zászlója lett és Páris harminc kerületében hirdette a köztársaság győzelmét. A vörös zászló alatt kelt föl egész Páris népe 1892 augusztus 10-én foglalta el a tuileriákat, fosztotta meg trónjától a királyt és vetette fogságba. És vörös zászlók lobogása mellett vonult föl ezen az emlékeztető napon Páris népe. A vörös zászló alatt született meg a köztársaság! A vörös zászló, egy győzedelmes nép lobogója ezeken a napokban dicsősége csúcspontját érte el!

Csak Napoleon katonai diktatúrájának sikerült a vörös zászlót letépni és helyébe a francia trikolor helyezni. A párisi nép azonban nem felejtette el a vörös zászlót, sem azt a hatalmas diadalt, amelyet e zászlók alatt aratott. A lyoni selyemgyári munkások fölkelésénél 1831-ben ugyan a vezetők fekete zászlót lobogtattak az éhínség és nyomor jeléül. De 1848-ban ismét fölütönik a vörös zászló a népek kezében és a munkásság az ideiglenes kormánytól azt követelik, hogy használja a vörös zászlót, mint a köztársaság jelvényét. Ekkor lett a vörös zászló a munkásmozgalom és a nemzetköziség szimbolumává és az első Internacionále lobogójává. És azóta megtette diadalmas hódító útját az egész világ körül.

És újból rágalmaznak a brassói egységesek!

Ha a reakciós magyar mágnások bolsevista barát lapjában a „Brassói Lapok“-ban nem olvasnánk néha-néha dicsőhimnuszokat az egységes brassói kommunisták szervezetének ilyen vagy amolyan „magasztos“ hivatásáról, ha időközönként néhány egy klikket alkotó társaság nem erszene meg egy-egy kiabáló, gyatrán megfogalmazott és tele hazugságokkal körülírt röpiratot, a szociáldemokrata harcos munkásság és ezek szervezetei ellen, akkor sem Romániában, de még kevésbé Brassóban, semmit sem tudnánk az egységes brassói kommunista szervezetek létezéséről.

Mint szociálisták, mint akiknek a céljaiból és törekvéseiből a nemzetköziség érzelmei domborodnak ki, szögezzük le a brassói egységesek jellemét, akik a munkásság felé vérpisros színben akarnak feltűnni, kifelé pedig az ördöggel is összecimborálnak, nem a kommunista célok és nem a munkásság érdekeiért, hanem önző egyéni érdekekért. Általános jelenségnek mutatkozik az a veszélyes játék, melyet az egységesek a munkásság érdekeivel leikiismeretlenül tüznek.

Még emlékeztetőben él minden öntudatos munkásnak a cluji Energia sztrájk, mely alkalommal az egységes sztrájkőrök egész hada lepte meg a gyárat, hogy letörjék a harcoló munkásosztály törekvéseit és jobb munkafeltételeit. Eme szégyenteljes magatartásuk egy örökös folt lesz a romániai munkásmozgalom történetében.

Az egységes nevet bitorlók, de a valóságban

„Egységbontók“ dicstelen szerepüknek egy újabb részletét adjuk itt le.

A romániai vas, fém- és vegyipari munkások cluji szövetségének brassói csoportja ezeltől 2 hónappal a brassói piacon észlelt drágaság következtében, bérmozgalmat indított a Schiel-gyári munkásság érdekében.

A csoport vezetősége beadványt adott ugy a munkaadók szövetségéhez, valamint a gyár igazgatóságához és hivatkozva a legszükségesebb élelmi és ruházati cikkek emelkedésére, 10% béremelést kért a gyár összes munkásainak a részére.

Íme a csoportvezetőség átirata a munkaadók szövetségéhez:

Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások
:: Szövetségének brassói helyicsoportja ::

Munkaadók Szövetségének

Brassó.

A drágaság emelkedésével kapcsolatban és arra való tekintettel, hogy a „Schiel-gyári munkások“ 2 év óta nem részesültek béremelésben, tisztelettel benyújtjuk e munkások kívánságát, amely szerint 10% béremelést kérnek.

Ez ügyben kérjük Önöket, megnevezni a napot és a helyet, ahol az érdekeltekkel megkezdhetjük az érdemleges tárgyalásokat.

Kérésünkre mielőbbi választ elvárva maradtunk tisztelettel.

Brassó, 1928 július 1-én.

Russu Simion
titkár.

p. h.

Amint az átiratból is látható, s egyszersmind ez ügyben felvett vezetőségi jegyzőkönyvek is igazolják, a vasmunkások csoport vezetősége mindannak ellenére, hogy csak az öntők vannak megszervezve, a Schiel-gyárban dolgozó összes munkások részére kért béremelést. A csoport vezetősége határozata értelmében a bizalmiférfiak és vezetőségi tagok utasítva lettek, hogy a gyár azon osztályainál, amelyben a munkások szervezetlenek, vegyék fel az érintkezést és közösen a szervezetlen munkásokkal együtt lépjenek fel a béremelés érdekében. A bizalmiférfiak e határozat alapján megkeresték az illető osztály szervezetlen munkásait, de tőlük azt a választ kapták, hogy jelenleg nem tehetik ki magukat annak a veszélynek, hogy egy béremelési kéressel állva elő az igazgatósághoz, elbocsássák a kezdeményezőket.

E válasz után a szervezett öntőmunkások bizalmiférfiai az esztergályosok kiküldöttjeivel együtt megkezdtek a tárgyalásokat és mivel az igazgatóság nem zárkozhatott el a béremelés elől, kijelentette, hogy csak azoknak a munkásoknak adnak béremelést, akik azt kérték. Nem lehetünk hibásak abban, ha a gyár többi osztályainak a munkásai szervezetlenek, minthogy nem lehetünk hibásak abban sem, ha e munkásoknak szerveztlenségüknél fogva nem volt meg a bátorságuk a szervezett öntőmunkások háta mögé sorakozni. Az utból a nehézségeket az öntőmunkások elhárították és ha a sima uton sem jöttek a szervezetlenek egy nagyobb darab kenyeret kérni, ha ez a gerinc sem volt meg bennük, nem mi vagyunk az okai.

Az igazgatóság a béremelés megadásától, 2 hét elteltével, azoknak, akik ezt kérték, a gyár szervezetlen munkásai egy részének szintén adott béremelést.

Kinek az érdeme ez? Ha a szakszervezet nem indítja meg a bérmozgalmat, akkor részesült-e volna egy munkás is béremelésben? A vasas szakszervezet az ő kicsiny erejénél fogva megindította a bérmozgalmat és eredményt mutatott fel. Ha a Schiel-gyár munkássága oda sorakozik a szakszervezetbe és erőt kölcsönöz neki, akkor a jövőben az eredmény kielégítőbb lesz és az eredmény gyümölcseit minden munkás jogosan foga élvezni.

Most következik az elszenderült és újból föltámadt egységesek (bontók) munkája, akik miután tisztes távolságból nézték a nemzetközi kapcsolattal bíró brassói vasas csoportnak a munkásság érdekében megindított küzdelmét, miután semmit sem csináltak a Schiel-gyári munkásság gazdasági érdekeinek az előbbre vitelére, az eltévelyedettek bányáit rőpiratokra költik el, melyben szitkozódnak, mocskolódnak, árulkodnak és egységfrontot kiabálnak.

Egyébként az egységes fürmedvény tartalma nyílt beismerése az ők tehetetlenségüknek, s csak azért íródott, hogy ezzel is hátráltatni

igyekezzenek a Schiel-gyár munkásságának a megszervezését. Ma már talaját veszítette a demagóg rágalom Brassóban is, s a munkásság az eredmények és nem a hangzatos frázisok után ítéli meg a tevékenységet, éppen ezért kárba vesztett fáradság volt a rőpirat.

Mi tovább dolgozunk és ők tovább rágalmaznak, amíg lesz aki halgasson sületlen hülyeségeikre.

Hiába, ők csak megmaradnak a régi kerékvágásban.

A tordai vasmunkások jubileumi ünnepélye

Észtendők peregnék le a társadalmi harcokban, mely esztendők mindegyike egy-egy külön fejezete a munkáséletnek. S a siker és sikertelenség, a diadal és a legyőzetés váltakozó iramában egyszer csak eljutunk egy jubileumhoz. A mindennapi kenyérharcban nem is vesszük észre, hogy mögöttünk egy tizesztendős mult s előttünk egy végtelen jövő, újabb tizesztendőknek megújuló küzdelmei. Csak éppen hogy újabb erőt meríteni állunk meg egy percre és akkor topann elélnk a naptár figyelmeztető szava: Tíz esztendő! S ekkor már megállunk, hogy a tizesztendős munka mérlegét összeállítva, új alapot nyerjünk a jövőbeni küzdelmekhez, megállapítsuk, hol tévedtünk, hogy ezt kiküszöbölhessük, melyik volt a helyes út, irány, cél, mely előbbre lendít. Tíz esztendő rövid ideje oly nagyon sok, amikor megállás nélkül kell végigharcolni s olyan ellenféllel, mint a kapitalizmus...

A tordai vasmunkások ezt a tízéves küzdelmet proletárbecsülettel harcolták végig. S ezért tízéves jubileumukon együtt ünnepelt velük minden öntudatos proletár. A kapitalisták ezt az ünnepet is elrontani törekedtek, az ünnepi hangulatba keserűséget vegyítve. Nem engedték ünnepelni a munkásságot! Eszükbe jutott, hogy nagyarányu munkák várnak sürgős elintézésre és munkába rendelték — vasárnap — a munkások legnagyobb részét. A kapitalisták most sem tagadták meg önmagukat. Ez az eljárásuk is azonban intő példa volt a munkásság számára: a kapitalisták részéről nem várható elnézés, nem várható emberiség, hogy minden munkásnak olyan a sorsa, amilyenné azt szervezett ereje formálja.

Július 29-én, délelőtt 10 órakor diszkyűlés keretében kezdődött meg az ünnepély. Téglás András titkár szaktárs üdvözölte a megjelenteket és felolvasta az ország minden részéből beérkező üdvözőlő táviratokat. Popescu szaktárs, a vasmunkások szövetség kiküldöttje tartotta meg az ünnepi beszédet. Ismertette a tordai vasmunkások szervezet tízéves működését, a nehézségeket, melyekkel a szervezetnek a lefolyt tizesztendő alatt meg kellett küzdenie. Kifejtette, hogy a munkásoknak nem csupán a kapitalistákkal kellett megküzdenie, hanem azzal az óriási öntudatlansággal is, amely még manapság is sokezer munkást visszatart a szervezkedéstől. Vázolta a nemzetköziség eszméjét, mely alapját képezi a szociáldemokrata munkásmozgalomnak s mely eszme a kapitalisták nemzetközi szervezetével szembeállítja a munkásság nemzetközileg megszervezett erejét.

Téglás András titkár szaktárs a szakcsoport történetét ismertette. A szakcsoport 1918-ban újjáalakult és már a megalakulás pillanatában óriási feladat várt rá. Egy nagyon leromlott gazdasági helyzetet kellett helyrehozni. A szervezet a letelt tíz esztendő alatt, ha nem is mindent, de azért sokat elért, megjavította a munkásság helyzetét és a régi bizonytalanságot kollektív szerződés útján megszüntetve, szabályozta a munkásság bér- és munkaviszonyait. Ezután részletes történetét adja a lezajlott tíz esztendőnek s beszédét azzal a felhívással fejezi be, hogy a tordai munkásság — a mult tapasztalatai és eredményei mérlegelésével — fokozottabb szervezeti étellel kezdje meg az új tizesztendő munkáját.

Mindkét szónok előadását élénk figyelemmel hallgatták a jelenlevők és lelkes tapssal adták kifejezést együttérzésükről.

A hivatalos ünnep befejezése után — a délután folyamán — a városligetben népnünnepély következett, este 9 órakor pedig műsoros táncestély. A tordai műkedvelő gárda kitünően sikerült előadásával ismét tanujelét adta művészi

kvalitásainak. A „Sátán maszkja“ című drámában Ács Laci, Sipos Klárka, Bács Sándor, Asztalos Gyula és Szabó József tűntek ki ruftínozott játékkal. A „Zeneszerző“ című bohózatban Dénes Ilonka, Bács Sándor, Haltrich Béla, Szilágyi Böske, Sipos Klárka és Ács Laci szereztek kellemes szórakozást a közönségnek nagyszerű játékkal. A műsor igen kedves száma volt Muntean Didike szereplése, aki mély érzéssel szavalt el egynehány verset. Mély hatást tett a közönségre Bács Sándor szavalata, aki Hoffer elvtársnak „Az új Alkotó“ című költeményét szavaltta el sok finomsággal és művészi érzéssel, aláfestve a versnek szépségeit.

Műsor után kezdetét vette a tánc, mely a reggeli órákig tartott.

*

Torda munkássága méltóan ünnepelte meg szervezete fennállásának tízéves jubileumát. Mi reméljük, hogy a további osztályharcában is méltó kitartást és a szervezetéhez méltó hűséget fog tanusítani az eljövendő második tízévesztendő küzdelmeiben.

Románia szervezett munkássága a szociálista napilapért

Minden munkás előtt ismeretes az a határozat, melyet a Szociáldemokrata Párt július 29—30-án tartott erdélyi tartományi kongresszusa fogadott el a két pártlapnak:

a Romániai Népszavának és a Szocializmusnak napilappá való átszervezése ügyében.

A felmérhetetlen fontosságú és a romániai munkásmozgalomra messze kiható jelentőségű határozat végrehajtására az ujonnan alakult pártvezetőség egy külön bizottságot delegált, amely a kongresszus állásfoglalásának szellemében tervszerű munkaprogramot dolgozott ki, hogy a megkezdett akciót sikerrel fejezze be.

A kongresszusi határozat értelmében a napilapokhoz szükséges tőke előteremtésére minden párt- és szakszervezetnek:

1. meghatározott számú részjegyet kell átvállalni;

2. azonkívül a tagok és a munkásság törekvéseivel rokonszenvezők között hathatós agitációt kell indítani, hogy így minél több részjegyzés gyűljön össze.

A napilapelőkészítő-bizottság az agitációs munka hatékonyabbá tétele érdekében pontos utasítást dolgozott ki, melyet körlevél formájában — a jegyzésekhez szükséges nyomtatványokkal együtt — minden pártszervezetnek és helyicsoporthoz szétküldött. A napilap felé vezető uton tehát a legelső lépés megtörtént. Most már a munkásságon van a sor, hogy megértse a mai idők követelményét, amelyet a mozgalom jövője vele szemben felállít. Senki nem tévesztheti el szem elől, hogy a munkásság csak úgy valósíthatja meg célkitűzéseit, ha olyan sajtóorgániummal rendelkezik, melyben nap nap után odaállíthatja követeléseit a polgári társadalom elé. Csak ily módon lehet elérni, hogy törekvéseink visszhangra találjanak úgy az illetékesek, mint azon rétegek előtt, amelyek bár hozzánk tartoznak, de ma még távol állnak tőlünk. A munkásmozgalom jobb jövője, fejlődése ebben az egyben összpontosul: *sikerül-e a napilap ügyét tető alá hozni.*

A szocializmus fokozott áldozatkészséget követel minden munkástól, mert enélkül nem haladhatunk a végső felszabadulásért folytatott harcaink között. A napilap kérdése nálunk a szocializmus legnagyobb problémájává lett, melynek megteremtése érdekében semmilyen áldozattól nem szabad visszariadni. Minden öntudatosan gondolkodó szociálista csakis úgy róhatja le kötelességét a munkásmozgalommal szemben, ha

a napilap megteremtésére irányuló akciót teljes erejéből támogatja.

Értesítés. A brassói kerületi titkárság értesíti az érdekelteket munkásokat, hogy az utóbbi időben a brassói repülőgépgyár több erdélyi és regáti városban szakmunkásokat keres. A repülőgépgyár igazgatóságának reprezentánsa nyilatkozott, hogy szakmunkásokra csak egy hónap múlva lesz szükség, ezért senki se utazzon le bizonytalanra, mielőtt a brassói szakszervezeti titkárságtól nem kér információt. Amidőn a gyár újból munkásokat kér, a szaktársakat kellő időben értesítjük. A brassói szakszervezeti titkárság.

Tízéves jubileum a roman-bocșani vasmunkás csoportnál

Augusztus 19-én, vasárnap tartotta meg a román-bocșani vasmunkás csoportunk fennállásának 10 éves jubileumát jól sikerült ünnepi közgyűlés és táncmulatság kíséretében.

A közgyűlést mureșan szaktárs elnök nyitotta meg és javaslatára korelnöknek Schmiedt Eugen szaktársat választották meg, aki a csoport főnállása óta lefolyt eseményeket ismertette.

Petrovici szaktárs az üdvözlő táviratokat olvasta föl.

Brătlelean elvtárs a szövetség üdvözlését tolmácsolta és a szakszervezeti mozgalom történelmét ismertette.

Bernău Vasile szaktárs az országos szaktanács nevében üdvözölte a közgyűlést.

Staudt János szaktárs a resicai vasmunkás szervezet nevében üdvözölte a jubiláló csoport közgyűlését és rámutatott a közös munkálkodás szükségességére, amit annál is inkább szükségessé tesz az a tény, hogy egy társulatnak az alkalmazottai úgy a resicaiak, valamint a bocșaniak is és csakis egyesült erővel védhetik meg a már kiharcolt eredményeket és vivhatnak ki újabb jogokat. A nagy tetszéssel fogadott ünnepi beszédek után végül Schmiedt és Mureșan elnök szaktársak tartottak szervezkedésre buzdító beszédeket és a közgyűlést bezárták. Délután 4 órától népünnepély kezdődött jól sikerült műsorral s aztán késő éjjelig tartó táncsalival fejeződött be az ünnepi közgyűlés.

(Lapunk hasábjairól is üdvözöljük a roman-bocșani szaktársainkat tízéves jubileumuk alkalmával s kívánjuk, hogy a 20 éves jubileumot sokkal jobb gazdasági helyzetben ünnepelhesék meg.)

A romániai kikötőmunkások orsz. kongresszusa Constancában

Augusztus 12—13—14-én tartották Románia kikötőmunkásai évi kongresszusukat Constancában. A tárgyalásokat Stoica Mihailca elnök nyitotta meg, aki ismertette a múlt kongresszus óta felmerült ügyeket és a mozgalom helyzetét. A kongresszuson az Országos Szaktanács képviselőjében Flueraș elvtárs jelent meg. Azonkívül képviseltette magát a munkaügyi miniszterium és Constanca város tanácsa is.

Szövetségünk átiratban juttatta kifejezésre szerencsekívánatait és biztosította a kongresszust testvéri szolidaritásáról.

Az üdvözlések után Flueraș elvtárs hosszabb beszédben ismertette a munkásmozgalom országos helyzetét, azután Lazar Maglașu elvtárs a titkári jelentést terjesztette elő, mely szerint a szövetségnek 16 helyicsoportja és 3000 tagja van. Galațiában és Brailában saját székházal rendelkezik. A megindult vitában majdnem mindegyik delegátus résztvett és különösen sok felszólalás hangzott el a kikötőmunkások munkarendje és a szervezkedés kérdésének tárgyalásánál.

A kongresszus elhatározta, hogy a szövetség eddigi nevét: „A Kikötőmunkások Országos Szövetsége” helyett „A Kikötő- és Szállító-munkások Országos Szövetsége” névre változtatja meg. A napirendi pontok letárgyalása után az új vezetőséget választották meg. Szövetségünk részéről e helyen is sok szerencsét kívánunk az új vezetőség munkájához.

Bérmozgalom a cluji „Ursus” sörgyárban

Alig egy pár hete szervezkedtek a cluji „Ursus” sörgyár munkásai, hogy szövetségük keretében a szakszervezet erejével kíséreljék meg a túrheterlen anyagi helyzetükön való javítást.

Mindjárt a mozgalom kezdetén a gyár igazgatósága a bizalmiférfiak elbocsátásával akarta a szervezkedést megakadályozni, de az elbocsátási trükk visszafelé sült el, mert a munkásság nevében a szakszervezet konfliktust jelentett be az elbocsátási ügyből kifolyólag és egy memorandumot terjesztett a gyár igazgatósága elé, melyben fizetési szabadságot, 25 százalékos béremelést és a tulajdonosok pótfizetés megadását kérték.

A munkaügyi inspektorátuson augusztus hó 25-én megtartott békéltetőtárgyaláson a gyár igazgatósága visszavette az egyik elbocsátott bizalmiférfit, a másik visszavételét pedig rövid időn belül kilátásba helyezte. Tizenkét alacsonyabb fizetésű munkásnak 18 százalék és a többi összes munkásoknak 3 százalékos fizetésemelést adott.

A tulajdonosok 25—50 és 100 százalékkal fizetik meg, vasárnap és ünnepnap 100 százalékos pótdíjat adnak. A fizetési szabadság kérdésében is megegyezés jött létre és így az egyezmény egy évre szólólag meg lett kötve.

A szervezethez ereje tehát, ha nem is teljesen kielégítően, de nagy mértékben javította a sörgyári munkásság helyzetét s további erős szervezkedéssel elérhető lesz, hogy ezen gyár munkássága is elérje a cluji többi munkásság által elért eredményeket.

Törvényellenesen megvonták a fürdőre küldött beteg munkások családjaitól a fél betegséget

A betegsegélyzőpénztár által fürdőre, szanatóriumba vagy kórházba utalt beteg munkások családjai évtizedek óta kapta a fele betegséget az Erdélyben és Bánátban érvényben levő betegsegélyzői törvény 59. §-a alapján. Ez év aug. 2-án 85444. szám alatt kelt rendelettel a betegsegélyzőpénztár bukaresti vezérigazgatósága arra utasította a kerületi betegsegélyzőpénztárakat, hogy a fürdőre, vagy szanatóriumba utalt betegek családtagjai részére ne folyósítsák a fele betegséget.

A főnti utasításra való hivatkozással nagyon sok beteg munkástársunk lett törvényellenesen megfosztva a jogos félsegélytől.

Az országos szaktanács nevében Flueraș elvtárs követelte a betegsegélyzőpénztár vezérigazgatójától a törvényellenes rendelet visszavonását és a törvényellenesen megrövidített munkáscsaládok utólagos kárpótlását. Mégis csak lehetetlen az, hogy a beteg munkások éhező családjain akarja megspórolni az országos pénztár a politikai ügynököknek jogtalanul jutott milliárdokat. Reméljük, hogy az országos szaktanács intervenciója sikerrel fog járni és a törvényellenesen megrövidített családok munkások, ha utólagosan is, de meg fogják kapni az őket jogosan megillető félsegélyt.

Halálozások

PAVEL VERJOC szaktársunk halálával súlyos csapás érte roman-bocșani csoportunkat, amelynek aug. 19-én bekövetkezett haláláig hűséges és kitartó tagja volt. Temetése aug. 21-én volt a szaktársak nagy részvétel mellett. Sirjánál Petrovici szaktárs mondott búcsúztatót a szakszervezet részéről. Örizzük meg kegyelettel emlékét.

KERESZTES DÉNES A romániai vas-, fém- és vegyipari munkások szövetségének brassói csoportját súlyos veszteség érte Keresztes Dénes vasöntő szaktárs halálával. Augusztus 3-án, hosszantartó prolektárbetegségben, csonttuberkulózisban halt meg Keresztes szaktárs. Temetésén a Törekvés dalárda férfikara 2 gyászalt énekelt el, majd Russu szaktárs a szövetség és a csoport nevében vett búcsút a sirnál. Elhalálozott szaktársunk emlékét a brassói vasmunkásság örökké meg fogja őrizni.

Munkástársaimhoz!

E levelet az egységeseknél volt Mihály szaktársától kaptuk lekötés céljából. — Szerk.

Ez év május havában Kolozsváron az ismert „egységes” vezérek kezdeményezésére egységes vasmunkás csoportot kíséreltek megalakítani Sohn, a hírhedt famunkás titkár vezetése alatt. Hangzatos ígéretekkel engem is — sajnos — tévútra vezettek és az igaz ügyért harcoló amsterdami vasmunkás csoportnak hátat fordítottam. Félrevezetésem nem sokáig tartott. Hamarosan beláttam, hogy mindaz, amit ők hirdettek, csalétek. Mi, vasmunkások, arra valók lettünk volna, hogy egy elvetemült Sohn-nak mindig tapsoló és igent mondó bábjai legyünk. A munkástársaim — saját kijelentése szerint — nem tud és nem akar munkásként beszélni. Ő kakas a saját szemétdombján, aki nem tűr ellenvetést. Mulatságok, kirándulások és más hasonló közös ügyek rendezésénél mindent ő adminisztrál és oda tilos másnak betekinteni. Ilyen esetekben a tagoknak szerinte csak fizetni kell, még azoknak is, akik egy év óta munkanélküliek.

Ilyen mód és rendszer vonul végig az én tapasztalataim szerint az egységes berkekben. Ilyen Sohn-ok a többi vezetők is. Ilyen vezetés és rendszer mellett halva született a kolozsvári egységes vasmunkáscsoport, amit hamarosan felismerve, otthagytunk azon elhatározással, hogy bocșánatot kérve szaktársainktól, visszatérünk régi szervezetünkbe, melynek nem leszünk többé hűtlen katonái.

Cluj, 1928 augusztus 8.

Mihály Vilmos.

Rövid közlemények

A munkanélküliség Olaszországban. Az elmúlt esztendőben Olaszországban rendkívüli nagyarányú volt a munkanélküliség. Amíg az év elején 225.000 munkanélkülit számláltak, addig december végén 414.000 et. A munkanélküliek számának emelkedése azonban 1928-ban folytatódott és 1928 januárban már 439.000 munkanélkülivel kellett számolniok.

A fascista paradicsomban bizonyára megfelelő módon gondoskodnak a munka nélkül maradtakról. Hiszen a fascista korporációk legfőbb elnöke: Mussolini igyekszik gondoskodni arról, hogy az elnöke mellett működő szakszervezetek tagjai munkahiány esetén megfelelő munkanélküli segélyhez jussanak akkor, amikor nemcsak a kötelező szakszervezeti tagsági díjat fizetik, de a munkanélküliség elleni biztosítási tagság kötelező járulékát is. Hogy mit fizetnek az olasz munkanélküliek és mit kapnak, arra vonatkozóan igen érdekes adatokat nyújt a munkanélküli biztosítás eredményeit fölmutató évi jelentés. Ezek szerint az 1926. évben a biztosított tagok befizettek a pénztárba 152.1 millió lírát és a munkanélküliek kaptak 22.3 millió líra segélyt. Nehogy azt higgyék azonban, hogy minden munkanélküli, aki befizetési alapján a munkanélküli segélyért jelentkezik, ezt a segélyt meg is kapja, mert a pénztár adatai szerint az 1926. évben jelentkezett 181.225 munkanélküli segélyre jogosult közül csupán 154.919 kérelme vétetett figyelembe. Valószínű, hogy nemcsak a kötelező munkaközvetítésnél van úgy, hogy elsősorban a fascista párt tagjait kell elközvetíteni, hanem a munkanélküli segélyek kifizetésénél is, hogy elsősorban a párttagokat és csak azután a tagsági jogot veszik figyelembe.

A fascista szakszervezetek minisztere most új rendeletet adott ki a munkaközvetítés ügyében. Úgy látszik, nem bíznak az eddigi közvetítőhivatalokban. Félnék attól, hogy nem kívánatos elemeket is munkába közvetítenek, másrészt a központosított munkaközvetítők nem tudtak feladataiknak megfelelni, mert a munkáltatók nem a fascistákat, hanem szakembereket kerestek, és ezért gyakori volt, hogy a munkaközvetítőhivatalok megkerülésével alkalmaztak munkásokat.

Az új rendelet most megszünteti a központosított munkaközvetítést és a közvetítőhivatalok székhelyét a fascista szakszervezetek helyiségébe teszi át. A munkáltatóknak pedig megtiltja, hogy a közvetítőhivatal megkerülésével munkásokat alkalmazzanak. Joguk van ugyan a munkáltatóknak az előjegyzett munkások között válogatni, de kötelesek a fascista párt tagját előnyben részesíteni.

A brit munkáspárt új programtervezete.

Az 1926-iki pártgyűlés határozata értelmében, melyet az 1927-iki pártgyűlés megerősített, elkészült és nyomtatásban megjelent a munkáspárt új programja, amely részletes kidolgozásban ismerteti a munkáspártnak politikai irányzatát és ami nem csupán a választási küzdelemnek van szánva, hanem állandó pártprogramnak. A programot, amely füzetalakban jelent meg, Ramsay MacDonald rövid előszava vezet be.

Felhívás! A lupényi vasmunkáscsoport vezetősége ezúton hívja fel az összes hátralékos tagokat, hogy hátralékaikat haladéktalanul rendezzék, mert az összes, 8 hétnél több hátralékban levők törölve lesznek a tagok sorából. A vezetőség.

Figyelmeztetés, Resica. A resicai nagy munkahiány miatt nagyon sok szaktárs nem tudja pontosan fizetni szakszervezeti járulékait. Indokolt esetekben halasztást is kapnak. A bizalmiférfiak a rendes tagsági könyv ellenőrzésénél megállapították, hogy vannak olyan szaktársak is, akik a rendes műszakokat kidolgozzák és mégis hátralékban maradnak. A vezetőség figyelmezteti ezeket a szaktársakat, hogy az ő eljárásuk bűn a szervezet és munkanélküliek ellen. Mert ha azok, akik dolgoznak, sem fizetik pontosan járulékaikat, hogyan tudjon akkor a szervezet kötelességeinek megfelelni. Szaktársak, teljesítsétek kötelességeiteket! A vezetőség.

Helyreigazítás. A lupényi csoport vezetőse tagokul való belépésük után megvizsgálta Viik József és Kovács Gyula szaktársaknak a folyó év január havi szaklapban megjelent ügyét, mely szerint ők kérték volna a 12 órás műszak bevezetését. A vizsgálat alkalmával bizonyítást nyert, hogy a vád téves információ alapján iródott. Szerkesztőség.

Feladós szerkesztő: Bartalis Sándor.

Kiadó: A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetsége

Gutenberg-könyvnyomda Cluj